

Ztracené tajemství Svobodných zednářů odhaleno – 2. část

Pokračujeme ukázkou z nesmírně zajímavé knihy **Laurence Gardnera V ŠALOMOUNOVĚ STÍNU. Ztracené tajemství Svobodných zednářů odhaleno** (vydalo ji nakladatelství Eminent, P.O.Box 298, 111 21 Praha 1, www.eminent.cz). Ukázka je tentokrát zaměřena na pátrání a odhalování tajemství spojeného s biblickou archou úmluvy, kterou Izraelité vedeni Mojžíšem nesli při putování z Egyptu do země zaslíbené.

Zlatá archa

Opět se ocitáme v říši pozoruhodné levitace. Kniha Numeri (10,33) uvádí: „A tak brali se od hory Hospodinovy cestou tři dnů a truhla smlouvy Hospodinovy předcházela je.“ Existuje mnoho dalších odkazů na vznášející se archu, která se sama od sebe pohybuje. *Zednářská kniha královské klenby* uvádí, že v nejsvětější svatyni jeruzalémského chrámu nebyla archa v kontaktu s podlahou, ale visela nad ní jen tak ve vzduchu ve výšce asi tři prstů. Ač se to zdá podivné, základní výpočty ukazují, že obecně vžitá představa čtyř Levitů nesoucích archu na dvou trámčích je fyzikálně neuskutečnitelná.

Archu při přenášení údajně zvedali na dřevěných trámčích čtyři muži, byla by musela být mnohem lehčí, než ve skutečnosti byla – pokud se ovšem do věci nezapojily její levitační schopnosti.

Levitační rozluštění

Levitace je vznášení a plutí vzduchem navzdory gravitaci. Její autentické příklady se těžko chápou, protože jsme si příliš zvykli na to, že hmotné objekty podléhají zemské přitažlivosti, která všechno tlačí směrem dolů. Tíži lze nicméně překonat prostřednictvím opačně orientované síly, jejíž podstata může být zdánlivě odlišná. I ten nejmenší magnet dokáže zvednout nějaký kovový předmět a jeho vliv v dané chvíli zastíní celou moc zeměkoule a její hmotnost. Přesto i magnet spadne na zem, je-li ponechán svému osudu. Spíše než sám objekt je tedy pro levitaci podstatná působící síla.

Termín „levitovat“ je odvozen z latinského slova *levis*, které znamená totéž co český výraz „lehký“. Antonymem je *gravis* – tedy „těžký“. V angličtině ze stejného základu pochází i sloveso *to lever* (páčit) nebo podstatné jméno *lewis* označující jednoduchý stroj ke zvedání kamenných kvádrů (kladkostroj), který v anglickém prostředí hraje svou roli v rámci určitých zednářských rituálů. Spřízněné vlastní jméno Lewis se pak v kontextu řemesla obrazně dává zednářským

synům ve věku mezi 18 a 21 lety, kteří čekají na to, aby byli přijati za učedníky.

Anglickému jménu Lewis odpovídá v biblické starozákonní tradici jméno Lévi, které významově souvisí s „tíhnutím k čemu“. Latinským protějškem je pak *levitas*, z něhož je odvozeno známé jméno levitů, které Starý zákon označuje jako mužské potomky Léviho, jimž Mojžíš udělil spolu s Áronovými kněžskými syny posvátné postavení. Úkolem těchto potomků Léviho bylo pečovat o svatostánek a jeho vybavení včetně archy úmluvy. Ať si člověk vzpomene na jakýkoliv biblický příklad, jsou strážci a nositeli archy vždy právě levitové. Jejich mimořádná kvalifikace spočívá v tom, že vědí, jak vykonávat související úlohy.

O Bohu se ve Starém zákoně při četných příležitostech říká, že dlí mezi cherubíny na arše úmluvy a je prý přítomen v jejich blescích. Archa byla pokládána za „nebezpečnou starost“ levitů a filosofický judaismus vždy soustřeďoval svou posvátnou hrůzu a svůj úžas spíše na „ohnivou trubici“ a „jiskry vycházející z cherubinů“ než na truhlu samotnou.

Archa úmluvy byla velmi výkonným prostředkem k dosažení elektrického oblouku a poskytovala onen „oheň“, jímž Mojžíš spálil zlaté tele.

Avšak jako zařízení, ve kterém byl skladován monoatomární *ormusový* prášek (*jemný bílý prášek, o němž pojednával článek v předchozím čísle MEDIA*), byla také sama o sobě supravodičem schopným pohybovat se ve svém vlastním Meissnerově poli. (Diamagnetický efekt vylučující všechna vnější magnetická pole nese jméno německého fyzika Waltera Meissnera, který tento svůj objev publikoval v roce 1933.)

Zdá se, že původním ztraceným tajemstvím svobodného zednářství – nebo přinejmenším jedním z těchto tajemství – je dosud nerozluštěná záhada jevu, který umožnil stavbu nejen Šalomounova chrámu, ale i pyramid v Gíze.

Tímto fenoménem je ona dávná levitační technologie, kterou teprve dnes moderní věda znovuobjevuje. Ačkoliv má jen málo společného se středověkými profesními cechy – vyjma těch, které byly přímo napojeny na francouzské templáře -, souvisí zcela s budováním kamenných staveb, jež by bylo jinými prostředky neuskutečnitelné. **Touto metodou je tedy supravodivá levitace.** Cesta k ní, jak ji znali Robert Boyle, Christopher Wren, Isaac Newton a

všichni ostatní, kdo se snažili její tajemství rozluštit, se stala samotným svatým grálem jejich vědeckého úsilí. Je to starobylé *Mat-benu* (světlo kamene) – zednářské slovo ve spojení s mimořádnými vlastnostmi orbitálně přeskupených monoatomárních prvků, které byly kdysi známy jako kámen mudrců.

Navzdory všem matoucím a zdánlivě naivním rituálům moderního zednářství byl jeho fyzický aspekt zachován alespoň v definičním termínu „řemeslo“, který je v *Oxfordském anglickém slovníku* popsán jako „dovednost v praktické činnosti“.

Ať už zednářský vývoj pozorujete prizmatem kteréhokoli z jeho kořenů – rosekruciánského hnutí, rytířů templářů, egyptských škol mystérií nebo evropských odborných profesních cechů – je vždy v popředí dovednost v praktických naukách a přírodovědecké poznání. Kdyby byl býval pravý smysl zednářství dodnes zůstal určujícím momentem jeho směřování, byl by je dovedl – byť třeba nevědomky – na půdu vědeckých akademií, jako byla královská společnost.

Díky probíhajícímu výzkumu v mnoha oborech nyní moderní věda dohání znalosti metod a technologií, které byly známy a praktikovány (nebo dokonce i zcela pochopeny) ve velmi vzdálené minulosti. Ustrašená církevní vrchnost však takové věci odsoudila jako magii a čarodějnictví, a tak byli mistři alchymie a hermetické filosofie nuceni sdružovat se – zvláště během puritánského 17. století – do tajnostkářských, „nevědětelných“ společností. *Etymologický slovník Nathana Baileyho* z roku 1736 ale magii pokládá za

užitečnou vědu, která učí znalost a vzájemnou aplikaci aktivních a pasivních složek, aby tak učinila mnoho znamenitých objevů, které se označují jako přírodověda.

Přírodovědecká tajemství svobodného zednářství se ztratila, když byla jeho operativní magie zařazena do strategicky zosnované škatulky strachu z neznáma – když ti, kdo drželi opatřte lidské společnosti, zcela upustili od hledání skutečného poznání. Nyní se k nám však magie vrací, vynořuje se ze Šalomounova stínu a ve spojení s vědeckými znalostmi stavů atomových jader, superstrun, nanotechnologie a paralelních dimenzí se světlo obrací ke svému úběžníku, který je zároveň jeho zdrojem: ☉. Právě zde – „ve středu“ – čeká nejzazší tajemství vesmíru stále na své odhalení.

Laurence Gardner